

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Caroli Scribani[i] Amor Divinvs

Scribanius, Carolus

Mogvntiæ, 1616

Cap. IV. Votum è spinis Christi vertici implexis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46242)

aut iactabor his diutiùs fluctibus o-
 ptata iactatione dilecto meo imple-
 xus; aut obrutus tandem demergar
 illis; plenusq; iam amico fluctu ebri-
 usque, nihil eructabo, nihil deuoma,
 nisi amicum mihi Amoris elemē-
 tum. Quò & ego, & Amor meus æ-
 terna saturemur tot antè lachrymis
 precibusq; exoptata saturitate, mu-
 tuis vicissim haustibus fortunata po-
 tatione, mutuam æternùm auidam
 amoris sitim explentes.

CAPVT IV.

*Vorum è spinis Christi verticibus
 implexis.*

QUÆ hæc corona est, dilecte mi-
 quæ mater filium, quæ sponsa
 sponsum coronauit spinis? rosas ex-
 spectabam à matre & sponsa, & spi-
 nas vïdeo. Olim nullam propè non
 gratiam floris, nullam lætitiã frõ-
 dis.

dis, nullum cespitem aut palmitem,
 non alicui capiti inuenio consecra-
 tum. Video populum, oleastrum, a-
 pium, palmitem. Hederatum vnum,
 laureatum alterum; spicatam nõ v-
 nam, auro, gemmis, sed & gramine
 coronatam. Et nulquam spinæ. Nisi
 fois hæ spinæ rosas suas quærunt, o-
 dore gloriaq; sua viduata: & commi-
 seratione tactus dilectus meus exu-
 lantium à rosas suis spinarum quæru-
 las admisit voces. Et cui poterant o-
 doratori rosæ implicari spinæ, quàm
 vertici dilecti mei? nimirum non
 poterat carpi hæc rosa nisi spinis im-
 plexa. Aberant spinæ. Solitaria mœ-
 rebat rosa, donec adnexæ spinæ lan-
 guentem excitarent rosam. Pallebat
 rosa. Et ni nouus accederet color,
 tamquam noua anima, timeri extre-
 ma poterant, & amantis deliquia ro-
 sæ. Accesserunt spinæ, nouusque
 cum spinis color. Et iam purpureæ
 rosa. Emarcuerat odor. Admotæ

K 6 spinæ.

spinæ. Et terras cælumq; implent odorato, ô nimiùm, imbre.

Beatæ spinæ tam illustri vestitæ rosa, tam odorato circumfusæ rore, tam medico inebriata succo: poterant meliori flumine circumstagnari spinæ, poterant meliori potari? pote at emortuæ certiori vita donari? poterant arentes & tamquam à canicula, aut Babylonia fornace, aut Epuloniis deniq; ignibus inæstuanes benigniore fonte & digito rigari? Eueniant hæc mihi. Nascarq; spina huic rosæ, regio fonte & odore saturandus. Sim spina cælesti hoc rore perpluendus: nobiliq; hoc defluo cocco Tyrioque purpurandus. Aret spina; magis hæc amans anima. Perpluitur illa roseo rore, & redit optatus viror vigorque. Perpluar ego. Et non validiùs viuam, melioreque vita? ut quæ semel nupsit animæ caro, dotale illius facta mancipium, & delictæ etiam domina, non iam domina aut famu-

famula, sed adneclentib. spinis, pur-
 purantibus rosis, consois fiat gloriæ
 celo donandæ. Non mēs criminum
 sopore elisa misereq; prostrata, tam-
 quam aut spiritu nondum conlato,
 aut erepto, ad motis spinis purpuraq;
 abignaua qui te reuiuiscit, & exsur-
 git in notum hominem potentio-
 remque? felices morte vestra spinæ.
 Quæ nisi excisæ trunco tamquam
 matris vtero solis ignibus nato, cæ-
 lesti huic inoculatæ forent roseto,
 flammis viuerent nutriendis.

Et non ego sauioribus ignibus na-
 tus noxio primordiali trunco dela-
 psus, profundioreque oppressus so-
 mno, meritò circumspicio humeros
 verticemque, cui inoculatus redani-
 mer mente spoliatus: languco, &
 grauem iam animam traho. Quid
 nisi purpura tingar dilecti mei, qua
 reuocetur anima à statione sua pe-
 regrinata, erepta spiritui nequam,
 qui ab ipsa illi natiuitatis ianua au-
 cupa-

cupabundus inhæserat? palleo anima fugien e. Quis sistet abeuntem, aut me ipsum restituet, mihi, si non purpureus fons tuus dilecte mi? verum vbi regius splendor, diadema & sceptrum? & tamen Rex estu. Quis regium verticem coronauit spina? auo & gemmis & purpura non vna gens cinxit. Procul spinæ nouercalia p gnora barbara implexa manu. Vbi triumphantium paludamenta? & tamen de hoste omnium ferocissimo, potentissimo, exercitatissimo, nobilem triumphum ducis. Vbi quecunque docta manus lusat in ornatum? vbi gemmæ & aurum, & quidquid exornatam ac naufragam formam votiuo redornat decori? vbi herbarum succis, concharumque aluis purpureæ coccineæque decoctæ lana, solo non rarò precio graues? purpuram intueri dilecti mei, qua illum vestiueri spinæ meæ, omnium seculorum precio grauem. Rosam hanc

hanc intuere immerfam spinis, spinasq; purpureo innatantes rosæ fuc-
co. Vincit terrarum cælorumq; pre-
cia rosa mea. tantumq; vincit, quan-
tum æterna interminaque peccatis
præstant.

Non amem te mea rosa? non vos
spinæ meæ, sine quibus omnis exu-
let purpura à rosa mea? mentiar ipse
non amem. Quid ni amplectar iam
meam? mihi enim rubet rosa mea.
Pallebat sibi: erubuit mihi. Solo sibi
candore contenta niueo, tollebat
verticem liliū veriùs quàm rosa. Ac-
cessit amor, & amor meus, arentibus
excitatus spinis, & erubuit flos meus,
rosa de lilio nata. amplectar ergo ro-
sam iam meam. Vetant spinæ? *Quid
metuis spinas eliciture rosas?* aut quid
vereris animæ minas, & expallescis
ad spinas? viri est non terreri minis;
muliebris ingenii hic error est. San-
guinem fors deposcent? etiam com-
bibant sanguinem. Nam quid bea-
tius,

tius, si commisceantur, dilectæ rosæ
meæ, & peccatricis huius amantis ta-
men animæ, purpureus rubor? opta-
ta cōmissio, vt & ego rosæ meæ, & il-
la meo purputet ar succo; vt vtrinq;
pulso pallore suus stet rubor, poeni-
tencis in illa, amantis in hoc verice;
vt mistum diuinum illud humano
concreseat in vnum corpus, ani-
mam vnā, optata tot votis in o-
mnem æternitatem seculorum mi-
stione.

O rosa! non tam rosa, quàm cælum
iam meum. De mortuo simile iace-
bat hoc mihi cælum, tamquam den-
sa nube altis sepultum tenebris. Ad-
motæ spinæ. Et ecce tibi lumina, non
lapillorum quibus monilia varian-
tur, sed stellarum quibus cælum in-
oculatur. Non amem vos spinæ, quæ
denubilastis mihi cælum, de tenebra-
stis mihi firmamentum meum spissis
delictorum nocte tectum? amo. Ad-
eoque de amo vos spinæ, quæ pro-
fundis

profundis recōditum tenebris stel-
 latum mihi, & oculeum totum de-
 distis cælum. Errabam in illis, nec
 via, aut viæ iam dux super. Tristis v-
 bique nox & caligo densa. Ademe-
 re noctem spinæ: & cælum nunc
 totum radiat stellis. Quarum sin-
 gulæ singulos Soles tam vincunt,
 quàm cælum meum, elementarium
 vincit cælum. ô stellæ iam meæ, quia
 mihi natæ. Non deerat antè celo suo
 sua lux: deerat m'hi. At quid prode-
 rat mihi cælo inesse suam, deesse mi-
 hi? reptabam voluebarque cæcus,
 manibus magis quàm pedibus in-
 ambulans miser. In tanta nocte du-
 ctore destitutus quò flecterem gres-
 sum? accesserunt administratoriæ
 spinæ commiserantes errorem meū,
 & vno implexu tamquam vna redu-
 ctione veli, stellatum cælum, totque
 Solibus quot stellis inornatum, o-
 stenderunt per incerta erranti.

Non amem vos spinæ? amo vos.
 & vos

Handwritten notes in the right margin:
 Si scribam
 ...
 ...

& vos meæ stellæ, Soles mei. tantùm
 miseremini huic Lunæ. Quæ sine vo-
 bis semper inconstans & varia, num-
 quam vna: semper tenebris sepulta
 iaceat infelix, obscura, languens, mor-
 tuo quàm viuenti similior. Amo vos
 stellæ permistæ licet spinis; imò quo
 magis commistæ spinis, eo magis et-
 iam meæ. Meæ etenim spinæ sunt:
 nihil in illis habet cælum. Meæ sunt.
 Nihil innocuæ mentes, criminis aut
 sui aut alieni ignaræ. Meæ sunt, & in-
 solidum meæ. Non fuisset primor-
 diale delictum, non accessisset meum,
 nihil opus mihi erat spinis, quæ de
 mortuo mihi cælo, stellas, Solesque
 largirentur prospectandos. Meæ er-
 go spinæ. Et quia meæ spinæ, meæ et-
 iam stellæ. Et quo plus à manu mea
 spinarum, hoc plus etiam stellarum
 Beatæ stellæ. Magis etiam, quia meæ
 ignorabam antè hoc cælum. Eluxer-
 unt stellæ, & patuit cælum. Fante
 meum cælum. Misceanturq; tua lu-
 mina

mina
 Et no
 nullo
 Se
 est ste
 nupti
 sponf
 felice
 filiam
 bus m
 sum.
 mis,
 bido
 stin
 Sed q
 metal
 opera
 irare
 si me
 Quo
 solitar
 tum;
 tamq
 tur m

mina tenebris meis, vt fiat lex vna.
Et non iam vltra nox, sed dies vna,
nullo fine ponenda.

Sed neq; hic cælum mihi tantùm
est stellæque: sed nobile donatiuum,
nuptiale pignus, dotale præmiũ. quo
sponsi mei pater larga munificentia
felicem donat spõsam, adoptiuam
filiam. Verùm lumina deerant, qui-
bus monile exornaretur cælo mis-
sum. An non mortuum sine gem-
mis, & tristi quodam iacebat subal-
bido splendore, nulla varietate di-
stincto? memineram argenti & auri.
Sed quò mihi diuites hæc materiæ de
metallis refodiendæ, si ferris & aris
operario vigore non producerentur
in arenam? idem de hoc dotali spon-
si mei pignore cogitandum reor.
Quo mihi monile hoc magnum, &
solitario splendore suo sibi conten-
tum; nisi luminibus margaritarum,
tamquam cælum stellis inocularer-
tur mihi? nec longè tamen peten-
da.

Vi scribendi
varios
in illis

da ornamenta erant: quasi necessum
 foret Indica piscari maria, aut con-
 charum decerpere verrucas, aut dra-
 conum insidiari frontibus, ut de pe-
 riculis æstimatio cresceret, aut è pi-
 cium nescio quorum cerebris lumi-
 na poscere; intus latebant gemma
 prædiuite monilis nostri recondito-
 rio sepultæ. Verùm quò mihi abdita
 preciositas tamquam thesauri defos-
 si, si non educeretur in lucem & fuit
 liceret & duxerunt spinæ. Non saltus
 aut insulas, aut annorum calendaria,
 aut imperia regnaque sed quæ nullo
 æstimari precio, non orbe cæloque
 sed quæ nullo æstimari precio, non
 orbe cæloque possint toto. Totum
 que hoc pignus, verticem dilecti mei,
 tot irradiarunt luminibus, distinxe-
 runt gemmis, exornarunt pyropis,
 ut quidquid Euangelista de Hiero-
 solyma cecinit cælesti, cuius muros
 posuit ex iaspide; fundamenta verò
 ex iaspide, saphiro, calcedonio, smar-
 ragdo,

raglo, sardoniche, sardio, chrysolitho, beryllo, topazio, chrysopraso, hyacintho, amethysto; portasque è singulis margaritis; plateas demum ex auro mundo tamquam vitro pelucido; ne umbra quidem sint gemmarum nostrarum felici spina educarum. Amo vos meæ gemmæ, quæ decorastis dotale pignus meum, in die desponsationis sponsi mei. Fruere anima mea sponsa purpureo gemmeoq; cultu ornatuq;e, sponsi tui. Tibi dies ille luxit. Tibi splenderunt gemmæ. Carpi audaci manu. Satis ad audaciam est, amasse. Neque vllum vltra ornatum admitte præter sponsi tui purpura signatum, purpureisq;e illius gemmis variegatum. Fruere anima mea dono spinarum tuarum: & ama has spinas indices, quæ fortunata refectione, in latentes sponsi tui retexerunt gemmas. Amplector vos meæ gemmæ, quæ fluxistis mihi. Satis si fruatur vobis. Cælum concedam aliis.

aliis. Vos enim mihi cælum, & cælo
omni maiores: delitiæ meæ, gaudiū
meum, voluptas mea, corona mea,
triumphus meus. Sit æternūm, ut æ-
ternūm fruam vobis.

Neque interim hic steterunt be-
neficia spinarum mearum. Phialam
acceperam odoramentorum plenam,
connubialis pignoris partem; sed
valida obseratam manu, firmiori-
busque repagulis, quàm ferret amor
impatiens claudi. Reserarunt spinæ.
Nec vlt à iam clausus odor. Qui non
tenera muliebri manu fracto alaba-
stro, in verticem ac pedes diffusus
impleuit domum; sed valida spina-
rum mearum reseratione terrasque
qua patent, ælumque odoratissimè
perflavit odore, æternūm victuro.

Cant. 4. miratione plena, Odor vnguentorum
tuorum super omnia aromata: odor vesti-
mentorum tuorum sicut odor thuris. Magna

Cant. 1. etiam è penetrali pectoris, Oleum
fusum

fusum nomen tuum: ideo adolescentula dilexerunt te. Trahe me: post te curremus in odorem vnguentorum tuorum. Ita etiam medico odore sponsam beat dilectus meus. Properate quos ægritudo aut vulnera tenent à quocumque hostili manu aut ferro data, quocumque scelere impressa: & ægritudini, & vulneri, & cicatrici medebitur hoc vnguentum, quod dilecti mei purpuravit genas, tinxit capillos, irroravit vestes, aridasq; perunxit eductrices spinas, quæ criminum meorum vicarias in hac educatione occuparunt vices, vt sperare iam omnia debeam tam medico delibutus vnguento.

Neque opus hic natatoria Siloë, aut Iordanis aquis melioribus Abana & Pharphar Damasci fluuiis. Natatare purpureo hoc dilecti vnguento tam prodigè fuso, quàm prodigè amavit, mès hæc de facili poterit. Nihil etiam opus virga, de qua comite
petra

petra contradictionis aqua defluat
 sitiienti. Natate purpureo hoc fonte
 vertice dilecti spina terebrante edu-
 cto nullo negotio possumus. Vt o-
 mnia mihi in hoc fonte, omnia in
 hoc odorato vnguento quocumque
 voto speranda, lateant: vt frustra iam
 manne escatilem pluuiam, aut aqua-
 tilem petrae desiderem sequelam, cui
 melius depluat manna, nobiliorque
 fons saliat, non nube ventisque admi-
 nistris, aut largitrice petra, sed sponte
 mei, dilecti mei diuite vertice venae
 que profluens. ô quando pascat hoc
 manna, quando potabor, adeoque
 inebriabor hoc fonte, abluar hoc
 flumine, lauabor balneis, innatabo
 Oceano, perungar vnguento, exor-
 nabor gemmis, inoculabor pyropis
 locuplete, ô nimum, vertice desol-
 sis?

Audeo. Quando infigam oscula
 purpureo madidata rore? vnde veniat
 illa turturis mei querula, *Aperi*

soror mea, amica mea, columba mea. Ad-
 dit causam languentis à profusione
 amoris, ac quasi viribus destituti, ac
 iam iam abituræ animæ in commi-
 serationis prouocamentum, *quia ca-* *Cant.*
put meum plenum est rore, & cincinnati mei s-
guttis noctium. Purpureo amoris mei
 innatabat hoc caput rore, delictor-
 umque meorum guttis per intem-
 pestas scelerum noctes prodigè stil-
 lantibus densabantur cincinnati dile-
 cti mei, cum in clamaret opperians,
Aperi mihi soror mea, amica mea. Adeo
 nec fuso extingui sanguine amor po-
 tuit. Quin imò, quo plus spinarum
 in vicem criminum meorum, quoque
 plus purpurei roris, hoc & amoris
 amplius desudabat, profunde batque
 locupletiore vena; nihil aliud in vicem
 profusi sanguinis poscens, quàm amari,
 quàm referari sibi ostia claustraque, quo
 facilius nos perpluamur purpureo
 amoris stillicidio, imbreque, quo cin-
 cinni illius madent. Amo cinnos
 L rore

Si Scriba
 T. M. M.

rore spinisq; implexos. Amo te meū
nemus melioribus paradisiacis po-
mis grauidum.

Nam quò mihi arbor vitæ sine his
spinarum pomis purpura lotis; sine
hac vita, à qua olim illi arbori vita o-
mnis fluxerat? quò mihi scientia
mali & boni arbor non bona? perie-
ram hac vna æternū, nisi de fœcū-
diore pomerio spinæ mihi purpurea
eduxissent poma, non boni & mali,
sed boni tantū: vt meritò te amem
arbor mea infelicis illius arboris ex-
terminatrix. Meritò vos fructus a-
mo primordialis vulneris & cicatri-
cis medicos. Quàm pulcri sunt cin-
cinni tui, dilecte mi, regia purpura

Cant. 7 vestiti? verè coma capitis tui sicut pur-
pura Regis vineta canalibus. Quid faciā
nisi vt ascendam in nemus verticis
dilecti mei, inque nemoris illius pal-
mam, & apprehendam fructus eius? dul-
ces enim sunt super mel & fauum, &
sapidissimæ vineæ botros. Et quæ
am

amaba
prouid
illad in
meus m
trus d
cui ben
mantes
ius. Qu
in iucu
vino dib
referaru
torcular
Felix
quot spi
vt in illa
diademate
in die desp
tia cordis
dies, qu
desponse
sanguinum
tum qual
na; & q
libus suis

amabat, quasi in hæc tempora ante-
prouida notione prospiciens, suaue
illud intonabat, *Botrus Cypri dilectus Cant. 1*
meus mihi, in vineis Engaddi. Verè, bo-
trus dilectissimæ ex millibus vineæ,
cui benedixit Pater, & inebriauit a-
mantes ab vberibus fœcunditatis e-
ius. Quousq; morabor? egrediar vt
in iucunditate bibam, & inebrier à
vino dilecti mei. fortunatę spinę quę
referarunt mihi hanc vineam, hæc
torcularia, hæc vasa vino plena.

Felix corona tot scaturiginum,
quot spinarum fœcunda. Ingredior
viti illa videam dilectum meum in
didemate, quo coronauit illum mater sua, Cant.
in die desponsationis illius, & in die lati- 3.
tia cordis eius. Verus desponsationis
dies, qua filium suam animæ meę
desponsauit cælestis Pater. *Sponsus Exo. 4.*
sanguinum est mihi ille, amplectar il-
lum quasi spōsum decoratum coro-
na, & quasi spōsum ornatum moni-
bus suis, in dō & meis; spinis nimi-

rum meis vicariis delictorum meo-
 rum, quib. exornatus processit spon-
 sus meus in die lætitiæ cordis sui, cū
 gaudio plenus super desponsatione
 mea, & potenti vindicatione à feru-
 tute qua durissima premebar, in pre-
 stinam me afferuit libertatem valide
 dexteræ suæ robore; quo fortem ac-
 matum superatum, spoliis & armis
 exiit, quibus confitebat & gloriaba-
 tur quasi potens in potentia exercitus
 & in gloria quadrigarum suarum, &
 victoriis triumphisque de orbe pro-
 pè toto non semel actis. Contritus
 tamen illum athleta meus, per
 cruciatusq; tamquam in palæstra
 gloriæ paratus; lorica, clypeoque pro-
 tectiæ tectus, omnibus hostium
 culis retusis nobile vexillum de
 amico dilectæ sponsæ, cælo terraque
 spectantibus extruxit, extulitque
 omnem patientiæ speciem aduentu
 omnem diaboli vim expungens
 cū soli dilectæ suæ purpuraretur

Iud. i.

purpu
 menta
 claus
 suæ;
 quidq
 tem di
 Fel
 sponsu
 aduersa
 cum q
 licet r
 sissimi
 mis conf
 in omni
 nientes a
 dum vno
 exultab
 purpur
 tra om
 Fiat tan
 super m
 tis spon
 & non e
 alius in
 purp

purpureo imbre suo delibutus, tormenta rideas, vincula, spinas, flagra, clauos, crucem sub præmio sponsæ suæ; cum non dubitaret erogare quidquid cælo possederat in libertatem dilectæ suæ.

Felix anima, quæ innixa super sponsum hunc suum non metuit aduersarias acies, non hostes quibuscumque finibus accitos. De quibus licet mihi hoc M. chabæi generosissimi pugnatoris, Nam illi quidem armis confidunt, simul & audacia: nos autem in omnipotente Domino, qui potest & venientes aduersum nos & vniuersum mundum vno nutu delere, confidimus. In hoc exultabo fiducia plenus, & explebor purpureo illius rore, firmaborq; contra omnem regnorum potentiam. Fiat tantum dilectæ mi manus tua super me, manus Patris & adamantis sponsi, Neque enim est alius extra te, & non est fortis sicut Deus noster. Sed neque alius in cælo vel in terra, qui possit facere

2. Mac.
cha. 8.

1. Reg 2
Deut.

L 3 opera

Vi. Scriba...

246. CAROLI SCRIBANI

opera tua, nec comparari fortitudini tuae.
Transibo ergo & videbo. Nam auxilium meum à te, & à te solo. Fidia & spes mea, gaudium & corona gloriae meae, deliciae meae, amor meus. Magis etiam post spinarum missilia & stercidicia, & purpureum imbrem. Quo emarcida & omnium sterilitatis cordis mei terra delictorum & stercidiat medullata, purpureo hoc destituta, cat dono, fecundetur rore, centupla redhibitione aeternum beanda muneranda.

CAPUT V.

Ad Pilati verba, ECCE HOMO, Christum designantia.

Psal. 21. **N**ON credo. & habeo suffragan-
tem Dominum, Ego sum vermis
& non homo; opprobrium hominum &
abiectionis plebis. Et quae haec species ho-
minis